

Sudarė ir redagavo
Birutė Kucinienė

AMŽINA
ŽVAIGŽDĖS
PASLAPTIS

LIUVOS
SUTRIKUSIOS PSICHIKOS ŽMONIŲ
GLOBOS BENDRIJOS NARIŲ

POEZIJOS
ALMANACHAS (2)

Vilnius, 2007

„AMŽINA ŽVAIGŽDĖS PASLAPTIS“

IŽANGOS ŽODIS

Šiame „Amžina žvaigždės paslaptis“ almanache yra atrinkti eilėraščiai iš 22 miestų ir rajonų.

Autoriai nuoširdžiai dalijasi savo jausmais, džiaugiasi bendravimu, kuris vyksta mūsų asociacijos įsteigtuose užimtumo kambariuose, savarankiškumo stovyklose, išvykose: „*Turiu daug gerų draugų... Aš gyvenu! Aš gyvenu! Aš gyvenu!*“ (Valdas Skorka, Biržai).

Būdami jautrios ir artimo meilės kupinos širdies jie trokšta, „...*regėt pasaulį akimis dangaus, matyt kuriems pagalbos šiandien reikia*“ (Romualdas Aloyzas Samuolis, Elektrėnai).

Mylėdami gimtinę „*Lietuva – gražiausia Baltijos dukra*“ (Regina Doluchovaitė, Panevėžys), mūsų asociacijos nariai siekia įprasminti ir mylėti gyvenimą „...*Širdy nėra nė lašo nevilties... svarbu, kad būtum visada žmogumi*“ (Albina Ambrulaitienė, Šilutė).

Mes džiaugiamės sėkmingu almanacho „Amžina žvaigždės paslaptis“ tęsiniu ir dėkojame visiems autoriams už jų kūrybą.

*Danutė Kašubienė
Lietuvos sutrikusios psichikos žmonių globos bendrijos
bendrijos Valdybos pirmininkė*

Labai reikšminga ir džiugu, kad pagreitis psichosocialinės reabilitacijos vandenys Lietuvoje nemažėja. Šiandien galime pasidžiaugti 2-uoju poezijos almanacho leidiniu, tai įrodymas, kad verda pilnavertis gyvenimas kultūrine, dvasine prasme, kad kuriantys aktyvūs Lietuvos sutrikusios psichikos žmonių globos bendrijos nariai turi galimybę pagarsinti savo darbo vaisius, pasidalinti savo džiaugsmais ir vargais, išsakytais per eiles, su bendraminčiais, draugais, šeimos nariais, bei pateikti jas Tau, mielas skaitytojau.

1-asis poezijos almanacho leidinys turėjo pasisėkimą, yra reikšmingas, nes sugebėjo apjungti visos Lietuvos rašančius bendrijos narius. Šis 2-asis yra dar reikšmingesnis, nes įrodo, kad bendrai dirbant galima siekti puikių bendro darbo rezultatų.

Eugenijus Mikaliūnas

Šiaulių apskrities psichiatrijos ligoninės direktorius

Poezija – jungtis, vienijanti mažesnės ar didesnės grupės, tautos, o kartais ir visos žmonijos narius. „Skaityti eilėraštį – tai, pirmiausia, įsiklausyti į kito balsą, išgirsti, ką kalba eilėraštis“ (K. Nastopka).

Antrojo poezijos almanacho „Amžina žvaigždės paslaptis“ eilėraščių žmogus nori mylėti ir būti mylimas („Iš meilės žiedlapiai virpėjo, / Krūtinė puošėsi žiedais, / Svajonės žiedlapius pasėjo, / O tu kažkur dingai dingai...“ – K. Sireika), svarsto apie gyvenimo trapumą, išgyvena vienetą („Laimę kitiems išdalijus / Likau tarp žmonių vieniša.“ – V. Bučienė), skausmingai suvokia savo kitoniškumą.

Būtent žmogaus suvokimas, kad yra kitoks („Aš kliuvinys, / Aš tik rasos lašelis menkas.“ – R. Palepšienė; „Gyvenimas trumputis, / O mes jame klaid.“ – A. Eizgirdienė; „Savaip aš suprantu pasaulį. / Mana kančia ir džiaugsmas – ne tas pats.“ – D. Pauša), manau, paakins skaitytoją susimąstyti, įsiklausyti, pasistengti suprasti kitą, nes kiekvienas žmogus – tai atskiras pasaulis, nes kiekvienas žmogus yra didžiulė vertybė.

„Suprasti žmogų! Tai be galo daug, tai beveik nepasiekama, nes kiekvienas supranta tik tiek, kiek randa savyje, kiek turi savyje. Taigi: suprasti save – suprasti kitą, suprasti kitą – suprasti save“ (Just. Marcinkevičius).

Sudarytoja

NAŠLAIČIAI

Kaune ant laiptų mano
Maži vaikeliai klūpo.
Kojelės basos, šalta.
Rūbeliai jų prasti.
Pro šalį eina žmonės
Kailinius įsisupę,
Bet niekam jie nerūpi –
Vaikai juk svetimi.

O akys, kokios akys,
Jose sustingo visa –
Ir apmaudas, ir pyktis,
Ir prašymas tylus.
O prašymas ne duonos,
Ne blizgančio skatiko,
Bet laimingos vaikystės
Ir meilės nuoširdžios.

Tai kas, kad baisiai šalta,
Tai kas, kad šurpiai lyja.
Jūs nieko nesulauksit,
Jūs niekas nepriglaus.
Neklos nieks patalėlio
Su švelnumu širdyje,
Tiktai ruduo patėvis
Švelnius plaukelius raus.

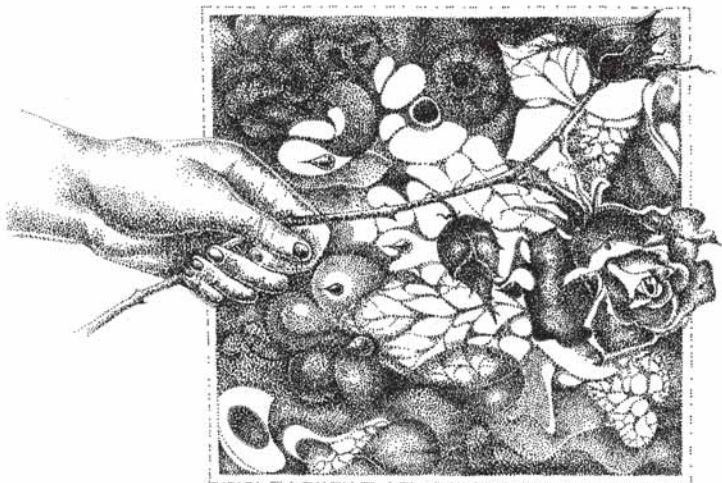
MYLIU TAVE, GYVENIME

O vis dėlto, gyvenime, koks tu gražus
Net ir tada, kai ašara per veidą rieda,
Net ir tada, kai širdį drasko man kančia,
Net ir tada myliu tave, gyvenime beribi.

Aš gyvenu, matau, kaip kūdikiai
Rankas į saulę tiesia,
Kaip motinos juos glaudžia
Prie širdies.
Ir negaliu, nebegaliu...
Širdy nėra nė lašo nevilties.

Myliu ir jus, brangieji mano,
Man atminty liks visad jūs veidai.
Galbūt pažint visų dar neišmokau,
Bet myliu jus visus karštai karštai.

Myliu, kai puošiasi žiedais gegužis,
Myliu, kai ritasi dangum ruduo.
Argi svarbu žiedai gegužės,
Svarbu, kad būtum visada žmogum.

Egidijus Ašmontas

Šilutė

GYVENIMAS TAMSUS

Gyvenimas man darosi tamsus.
Jau nebėra dienų spalvotų.
Gyvenimas man tarsi pragaras baisus,
Kurio matyti aš jau nebenoriu.

Užmigęs aš sapnuoju blogi,
Kaip kenčia žmonės, žūsta nekalti vaikai.
O taip norėčiau susapnuot lašeljį grožio,
Kurio jau nemačiau labai seniai.

Todėl prašau, palikite mane ramybėj
Su tuo gyvenimu tamsiu.
Prašau, palikite mane ramybėj
Arba užmuškite, kaip mušate visus kitus.

NETIKRA GĖLĖ

Nuskinki žiedą tos gėlės spalvotos,
Kuri užauga tik tavo širdy.
Nuskink tik vieną kartą šitą žiedą
Ir dovanoki tam, ką tu labai myli.

Nereikia kartais net tikrų gėlių,
Užtenka žodžių, panašių į jas.
Geriausia dovanoti gėlę iš širdies gelmių,
Nes tai tyriausias augalas pasauly iš visų.

Šis augalas užauga laistomas jausmų,
Subręsta jis nuo bučinių karštų.
Nuskintos jos nuvysti nebegali,
Nes meilės šaknys visagalės.

NEVILTIS

Gyvenimas atsuko savo juodą pusę,
Sudaužė baltas dideles svajas.
Teliko skraidantis padangėj paukštis,
Nerandantis sau vietos širdyje.

Nutūpęs ant pasaulio krašto lygumų,
Suradęs vietą savo širdyje galingoj,
Paukštelis prakalbės ramiu balsu,
Kuris jam leidžia vėl skraidyt.

Skraidyt nematant tos juodosios pusės,
Sukurti vėl naujas baltas svajas,
Išsaugot jas, kad vėl jos nesudužtų
Ir nesukeltų naujo skausmo širdyje.

SAPNAS

Užmerkite visi savas akis
Ir susapnuosit nuostabiausią sapną
Kaip laksto pievose maži vaikai
Ir skraido paukščiai skleidžiantys ramybės kvapą

Užmerkite užmerkite ir kuo greičiau
Kad nepraleistumėte šito sapno
Tik nebijokite aš jums sakau
Tai bus gražiausias jūsų sapnas

O kai pabusite anksti ryte
Ir prisiminsit savo sapną
Paskleiskit pluoštą nuotaikos švelnios
Po mūsų didelį ir linksmą kraštą

KŪRIAU SAVE

Kūriau save tartum lyrą,
Kupiną meilės, tiesos.
Kūriau save tartum knygą
Be pabaigos, be pradžios.

Viską gyvenimas davė,
Imt nemokėjau tada,
Verkė širdis idealo,
Deja, nebuvau Jo verta.

O laikas vis ėjo ir ėjo,
Gyventi reikėjo, deja...
Verčiau, kada juoktis norėjau,
Nes juokės kiti už mane.

Prarast nebijoju laukimo,
Viliojo keista nežinia.
Laimę kitiems išdalijus
Likau tarp žmonių vieniša.

Aldona Janina Buragaitė

Vilkaviškis

***

Laukuos ražienos lyg auksinis vingis,
Aplink žali žali laukai.
Šiltus lizdus gandrai palieka –
Užaugo jų vaikai.

Visa šeima virš raudonų šermukšnių
Apsuks viliojančius ratus,
Mojuos sparnais, liūdės ir džiaugsis
Palikdami gimtus namus.

Virš beržynėlių, virš sodybų,
Raudonų plytų kaminų
Skraidys, plasnės, snapais kalens
Ir klaus: „Negaila jums gandrų?“

Kol šilta, kol švelnus ruduo,
Šermukšniai taškosi karoliais.
Išsiruošėm, o Lietuva brangi,
Į tolimą kelionę.

***

Matau, regiu tą kelio vingį
Ir gimtą pamiškę geltoną.
Matau, regiu klevus prie vartų
Ir jų lapus raudonus.

Mamos daržely astros žėri
Ir prausias rudens rasa.
Per pievas takeliu parbėgsiu
Į mielą tėviškę basa.

Vėl sode obuolius raškysiu
Ir rinksiu mėlynas slyvas.
Tėvams ant smėlio laišką parašysiu,
Ir skinsiu baltas ramunes.

Ir pilką rugio varpą pabučiuosiu,
Nuo dalgio blyksnio likusią lauke.
Eglių viršūnėj žvirbliukus skaičiuosiu,
Ranka mojuosiu paukščiams paslapčia.

Taip neseniai čia viskas buvo
Po tėviškės šiltu sparnu.
Ir taip seniai seniai nebuvo,
Nespėju bėgti su laiku...

***

Pasidžiaukime rudens rytu,
Dangaus ašara
Iš debesų.
Kiek sode
Obuolių prikrito
Raudonų ir baltų.
Vėjas blaško
Ir drebina klevą,
Svirtis verkia
Tamsiais vakarais.
Kas pareis pas motulę?
Kas į langą pabels?
Vėjas judina naktį langinę,
(Kelias motulė basa.)
O kodėl nepabeldžiat, sūneliai?
Suledėjusi jūsų ranka...
Išdžiūvusios lūpos kuždėjo
Nepabaigtą malda, žodžius...
Aš žinau,
Kad manieji sūneliai
Niekada nesugrįš
Į namus...

PAPRASTAS LAIŠKAS

Parašyk tu man paprastą laišką,
Kada liūdna tau bus ir ilgu.
Sūkuriais baltos pūgos kai vaikščios,
Už baltų tavo namo langų.

O naktis, į sniegus įsisupus,
Pūgos viesulo bus apsiausta.
Ji matys tavo plaukus ir lūpas
Ties nubalusio stalo lenta.

Sklis šviesa tavo kambario lempos,
Baltą popierių sups spinduliai.
Tegu jiems pamatyti bus lemta,
Kas įsmigo širdin man giliai.

Parašyk tu man paprastą laišką,
Man pakaks jo švelnios šilumos.
Sūkuriais baltos pūgos kai vaikščios
Ar žvaigždė vakarinė rybos.

SPURGA

Ar meni tą gelsvą spurgą,
Gelsvą apynį, kurio
Vargana galvelė spurda
Saulei kypstant vakarop?

Jis kasmet aluj ištirpsta,
Lieka vien tik aitruma.
Šitaip myli uogą sirpią
Tapusi našle žiema.

Šitaip einama iš proto
Su alum ir be alaus,
Kai pasaulyje, atrodo,
Nieko nėra realaus.

Kai, niekšybei paaukotas,
Į niekšelj vėl grėžies,
Kai esi kaip kirvio kotas
Be svarbiausio – geležies.

BALTIJOS DUKRA

Lietuva – gražiausia
Baltijos dukra,
Jai veidelį prausia
Jūra atvira.

Plaukus sušukuoja
Vėjai vakarų,
Gelmės prie jos kojų
Kloja gintarų.

Blaškosi, nerimsta
Baltija sūri,
Smėlio kopos grimzta
Marių sūkury.

Glamonėja krantą
Bangos – milžinai,
Lyg balandžiai krenta
Putų nėriniai.

Lietuva – pušinė,
Kvepianti sakais,
Lietuva – gimtinė
Su tėvų takais.

Kas rytelį prausias
Jūroj atviroj,
Lieja kraują gausiai
Kiekvienoj audroj.

Tai valio valuže,
Mano Lietuva,
Baltijos dukruže,
Amžinai gyva...

KLAIDA

Kodėl gyvenimas toks trumpas
Ir laimės tiek mažai?
Kodėl dažnai mes verkiam,
Lyg būtume vaikai?

Prašvinta juk ir saulė,
Tik pastebim retai.
Juk gera šiam pasauly,
O manom atvirkščiai.

Geriau mažai palikti,
Bėgioti sau basai
Ir nuolat po truputį
Pajausti visa tai.

Deja... Negali būti,
Kaip norim visada.
Gyvenimas trumputis,
O mes jame – klaida.

MERGAITEI

Įsiklausyki į ramybę,
Įsiklausyk į tylą
Ir duoki laisvę širdžiai,
Tegu ir ji prabyla.

Tegul pasako tai,
Ko niekad nepasakė,
Tada lengviau gal jai
Ir tau bus, melsvaake.

KODĖL

Kodėl dažnai mes liūdime,
Kodėl dažnai mes verkiame?
Palikime mes liūdesį,
Pamirškime ir ašaras.

Juk žmonės tokie pat mes –
Užaugę ir protingi.
Galbūt tik kartais jaučiamės
Be proto nelaimingi.

Bet būkim optimistai,
Tikėkim, kad tai laikina.
O gal ir humoristai –
Juk juokas irgi kaitina.

Gyvename tik kartą –
Tą žino ir vaikai.
Tad neužkelkim vartų,
Labai prašau, draugai.

Feniksa

Alytus

PASKUTINIS PINIGĖLIS

Tu žinai, kur teka upės
Iš sidabro šulinių.
Vėjas rūkuos įsisupęs
Užliūliuoja juos žodžiu.

Tu matei ir piemenaitę
Baltu baltu kykeliu.
Gano pievoj ji karvutę
Su auksiniu rageliu.

Tu girdėjai jūrų dainą,
Kriauklėm pūstus trimitus.
Iš už putų auksavilnių
Atšuoliuojančius žirgus.

– Ko tylėjai, ko liūdėjai,
Baltaveide tu tyra?
– Vainikėlio aš gedėjau,
Jis – berneliui mylimam.

– Kokį žodį tu paliksi
Dainiams apdainuot Tave?
Suskambės jis pinigėliu,
Krintančiu taip, kaip rasa.

ATEIKI

Kai medžiai tyli
Didžiai pavargę,
Kai netgi seno kranklio negirdi...

Ateiki tyliai
Tu tamsią naktį,
Mane sapnuose
Aplankyk...

Rima Girdžiūšaitė

Ignalina

***

Aš užmigsiu lygiai vidurnaktį,
Kada žvaigždės tyliai plevens.
Monos Lizos portretas šypsosis,
Laikrodis tyliai tiksės.

Bus pavasaris, almantis balsas,
Įsipjovęs į kelio stiklus,
Ne krauju, o lietum švelnučiu pabučiavęs
Iškankintus žiemkenčių laukus.

***

Krenta didelės beviltiškos ašaros,
Nuogą kūną lietus pridengs.
Likimas piktas ir dienos pilkos
Rudeniu į širdį pasibels.
Ir senamiesčio dulkinoje gatvėje
Klevas vėl lapus pažers,
Rudenio saulėj gotika ilgesingai šypsosis,
Ore klevo lapas tyliai plevens.
Ruduo...

Liutauras Greičius

Kaunas

***

Iš nežinios plaukiant,
Vėtra nežinios smūgiuoja.
Rodos, giliai pakasta prasmė
Slysta iš ten į paviršių.
Manų paslaptingas pasaulis
Gamina esmę.
Užlinkęs kampas,
Kad gyvenimas suktų vis greičiau.
Ištirpusi masė paslapčių
Toj gilumoj pilkųjų minčių.
Tas pasaulis mirguliuoja
Lyg burbuliukai lietaus.
Vandens paviršium
Užlinkęs kampas skleidžia
Švelnią harmoniją.
Suktą mintį suku,
O nežinios vėtra smūgiuoja.
Pulsuoju, gaudau paslaptis.
Stiprėjantis jausmas,
Kad kažkas ne taip.
Lyg būtum svarbi detalė,
Kaupias iškrova nežinios,
O gyvenimas sukas,
Laksto mintys,
Kratosi.
Diena jau baigias...

***

Leidžias rūkas
Baltas baltas
Zvimbianči tylą užgula ausis
Stebiu praeivius
Jie nemato vienas kito
Skuba
Tyla tampa nepakenčiama
Už tylą tyliau
Galvoj kužda balsas
Jis mano skausmas
Jau baigias diena
Einu sapnuoti gyvenimo.

MOTINAI

Uždengtum man akis, vis tiek tave matyčiau
Pro tolių violetines šviesas.
Sušalus tavo rankose atgyčiau,
Išskinčiau paupio gėles visas.

Atimtų iš manęs tave, vis tiek matyčiau
Rasos lašuos, saulėtekio žaizdre.
Suklupus kelčiaus, verkdamą sakyčiau,
Jog nemirei, – tu amžinai gyva.

KALĖDŲ NAKTIS

Sako, laimė ateina kalėdinę naktį,
Sako, pildosi viskas, ko trokšta žmogus.
Tiktai reikia mažutę žvakelę uždegti,
Kad belaukiantį šventės išvystų dangus.

Net ir žemė šiandien vilki šventinį rūbą,
Tarsi nuotaka puošias vaiskiu baltumu.
O senelis visiems dovanoja gerumą
Ir ramybę, ir taiką, jausmą namų.

Sako, laimė ateina kalėdinę naktį,
Sako, pildosi viskas, ko linkim kitiems.
Tik širdy reikia gėrį lyg žvakę uždegti
Ir aplinkiniams draugiškai ranką ištiest.

UŽGAVĖNĖS

O, kaip gera mums gyventi, kai ateina blynų šventė!
Visur skrunda, kepa blynai ir kiekvienos gospadinės
Jie gi vis kitaip vadinasi.

Štai Onos – kaip rudens lapas:
Jau už mylios trenkia kvapas.

Marė vakar vakare su mielėm skaniai raugino,
O šiandien svečius vaišino.
Blynai stori, išsipūtę, noris paragaut truputį.

Janinos – ne kasdieniai: tokie trapūs... Juk vafliniai!
Su koriukais tos širdelės – valgykit visi, kas galit.

Elenos gražiai atrodo (iškepti visi su soda).
Jaučias prieskoniai truputį, bet juk taip ir turi būti!

Bronės nuo kiaušinių kilo, tai skanumas tokio blyno!
Reginutės – tai žirniniai: maltų žirnių, ne kvietiniai.

Vidos blynai grikių miltų, net smaližių nenuviltų!
O lietiniai su mėsa! Apsivalgyti, ar ką?

Na, blyneliai iš melionų – tikras valgymėlis ponų.
O blynukų su morkytėm... Kas gal skonį apsakyti?

Stasės blynas šiaudu teptas, ant kopūsto lapo keptas!
Storus blynus iš varškės kimš visi, kas tik galės.

Net rūgštoki tie blynukai, įtarkavus obuoliuką.
Su žieve ar be žievės – skanūs blynai tie išties.

O kai kas ir šitaip mano: saldūs blynai tik iš manų.
Pirma košę jie išverda, po to kepa blyną gardų.

Bet yra bėda viena: sausų blynų nieks „neėda“!
Reikia svečio neapvilti, padažo gardaus užpilti.

O žemaičių stori blynai – tai tiesiog jie dyvų dyvai!
Bulves verda, bulves mala ir atpjovę storą galą
Vidun kemša daug mėsos – nieks prie blynų nevėpsos!

Kai su varške blynus kepa, tai su skystu sviestu tepa.
Orkaitėj ar ant keptuvės kepa blynus tos lietuvės.

Stefa spirgina spirgutį, deda prieskonių truputį.
Onė šaukštu grietinėlės savo blynelius aplieja.

O Vandutė tyliai sako, kad ugnelės gardus kvapas
Blynų skonį taip pataiso, nieko kito nebepaiso.

Šitie blynai – pienas gulbių iš skanių tarkuotų bulvių.
Nuo tų blynų net lietuvis gali nusikąst liežuvį.

Jadzė sako, kad gerbėjai valgo blynus su aliejum
Ir vis giria, kad gardu, taip gardu, kaip du medu!

O Irena blynus pirkto ir į padažus nemirko.
Taigi mieli broliai mano valgo blynus kaip išmano.

Štai kaip gera mums gyventi Užgavėnių blynų
šventėj!
Bet rytoj, kai užgavėsime, riebių blynų neregėsime.

Pasninkas, bičiuliai mano,
Kimškite, kas tik ką išmanot.

Žiū, kitiems jau teka seilės, turi baigtis mano eilės...
Jei ką nors ir sumaišiau, tai visų atsiprašau.

PRISIMINK MANE

Gal kada ilgėsis kaimo klevo žalio,
Vakarų svajingų, rytmečio žarų.
Kai mintim klajosi praeityje savo,
Prisimink jaunystę ir mane kartu.

Prisimink, kai sodžiu žaidėm ir bėgiojom,
Sdynėm dobilienoj baltas ramunes.
Vakarais sodely mes dažnai svajojom,
Kur sparnai jaunystės mus abu nuneš.

Bet sparnai jaunystės mus abu išskleidė,
Nežinau, kur tu, tu nežinai, kur aš.
Ar dar susitiksim kaip kadais palaukėj?
Ar beatpažintum tu dabar mane?..

Nebegrįš jaunystė, kam gi tebelaukti,
Nebegrįš gražiausi tų dienų laikai.
Mums gi telieka tik senatvės laukti,
Nes jau vakarėliuos šoka mūsų vaikai.

***

Vejuosi metus,
Tačiau jie ir taip manęs neaplenkia.
Kaskart atskubėję
Įžiebia mažą vilties kibirkštėlę,
Jog tik pabraidžiojusi po rudens ūkanas,
Perkopusi snieguotus kalnynus –
Aš galėsiu išvysti pavasario saulėtekį.

***

Ačiū, jūra, kad pasitikai mus
Su žuvėdros klyksmu ir bangų ošimu.
Pasisemt stiprybės mes atvykom čia,
Nors kelias buvo tolimas, nežinomas.

Tad su žuvėdros klyksmu išskrendu,
Su žuvėdros klyksmu gal ir vėl sugrįšiu.
Aš žinau, išlikt tvirta turiu,
Jei žuvėdros klyksmą pasivysiu!

Nebijokit, neišduosiu, ne –
Aš dėl jūsų daug kam pasiryšiu.
O jei bus velnioniškai sunku,
Aš ir vėl prie jūsų prisiglaust sugrįšiu.

PABUDIMAS

Mes ilgai gyvenom lyg šešėliai –
Nuoskaudas ir neviltį užgniaužę savyje.
Nepažintas biro laiko smėlis.
Nuo dabar – pažįstama dangaus spalva.

Iš niūrių palėpių mintį išvadavę,
Iš vienvės mūrų nelengvai išėję,
Radome susitikimų paslaptinę galią
Ir draugystės rudeninę lauko gėlę.

***

Negyvenk lyg elgeta palėpėj –
Užmaršties migla pasmaugs,
Išsiskleis netikros gėlės,
Su šešėliais atsibos bendraut...

Atsibos pelėsių kvapas,
O svajonių įkyrėjęs svaigulys
Išvilios į tirštą gatvę –
Tylą keičia apgaulingas šurmulyš.

Tavo iškilmingą ponišką vienvę
Keičia žodžių kratynys.
Apkabins saulėtos puošnios gatvės...
Ir dabar, ir visada išliksi kankinys...

GYVENIMO ILIUZIJA

Gyvenime, koks tu žiaurus?
Vaistai mus zambiais paverčia visus.
Užprogramuoji mus.
Po to juokies. Kokie kvaili?

Nebegebantys dirbti nei mąstyti?
O gal mus tokius padarei tu pats?
Mes esame tokie, kokie yra visi,
Tik nesupranta mūs kiti.

Svajonės didelės, mylėti mokam.
Stebiu sveikuosius ir mąstau,
O gal ne mes ligoniai?
Gal sergate jūs patys?

KODĖL AŠ NEGALIU

Kodėl aš negaliu palikti šį gyvenimą,
Nes vien skausmu tik gyvenu.
Galbūt dėl to, kad neturiu jėgų,
O gal dėl artimų žmonių.

Mane kankina baisios ligos,
Bet aš kenčiu ir niekam nesakau.
Išeičiau aš iš jo, ir būtų gera man,
Nors skausmas širdį jiems draskytų.

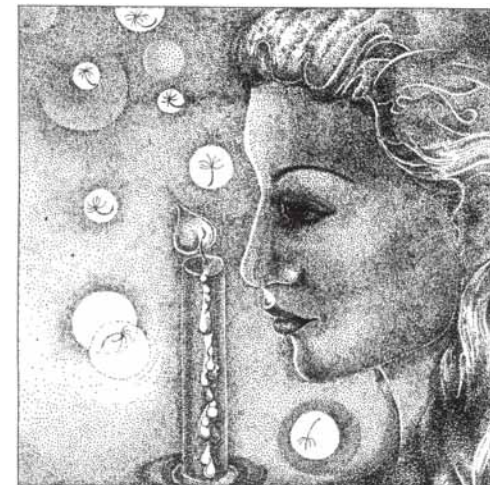
Taip norisi, kad jūros bangos,
Priglaustų mano kūną.
Nebegirdėčiau žodžių tų baisių,
Ir nesijuoktų iš manęs kiti.

VIENATVĖ

Sėdžiu aš ir vis mąstau,
Kodėl gyvenimas taip baudžia?
Gal aš sutverta būt viena
Ir nekankinti jau kitų?

Nenoriu aš matyt žmonių,
Nemoku džiaugtis net gamta.
Ir paukščių čiulbesys nemielas.
Kodėl man liūdna taip yra, kas pasakys?

Už lango jūra ošia
Girdėt žmonių balsai.
Neįdomu man, aš noriu eiti,
Ten, kur manęs tikrai nieks nesuras.

KODĖL VERKEI?

Šviesoj verkei, tamsoj verkei,
Nakty buvai, dienoj likai...
Už tų namų, už tų miškų,
Už vėju kvepiančių laukų...
Tu būsi, būsi visada,
Net kai išbals rudens skarda...
Kam, vėjau, pusnį augini?..
Manai – nuskęsime pusny?!
Ir niekas mūsų neieškos,
Kol gegužėlė užkukuos,
Kol žaluma pratrins akis,
Kur buvome – nepasakys?
Šioj žemėj lengva pasiklyst
Ir į namus ilgai negrįžt...
Pro šalį žmonės eis, kvatos...
„Nežinome namų“, – kartos...
O be namų taip neramu –
Jau niekur neisim iš namų!..
Liūdna takažolė, akmuo,
Asiūkliai parsives namo.
Lelijos švies... Ir augs vaikai...
Gal jie neklaus, kodėl verkei.

DRAUGUI

Su tavim mes esame draugai,
Draugais turbūt ir liksime,
Jei vėjas neužžers pėdų smėly
Ir laikas neužrašys vardo kito.

Dar neseniai mačiau tave,
Net akimis tikėti nenorėjau.
Tu žingsniavai jau su kita
Ir šypsenas jos gaudei vėlei.

Kai tu kalbi, atrodo man –
Pilni teisybės žodžiai skrenda.
Jie atveria širdies gelmes,
Jie užliūliuoja, migdo, pakelia.

Bet jais daugiau nebetikėsiu,
Nes tu kalbi visad, visur, visiems...
Randi vis naują, gerą būdą,
Kaip įsibraut širdies gelmėn.

Liuda Jevtušenkienė

Mažeikiai

Kada vienas lieki,
Tai ir žvakės šviesa nebeturi prasmės.
Kada vienas lieki,
Tai ir kambario kertės tau visos tylės.

Tuo draugu dar tiki,
Bet nevertas jis to.
Meilės lauki dar vis,
Bet jau ji nesugrįš niekad.

Ką likimas tau lems, Niekada nežinai, nežinai...
O palikus viena,
Nebelauki jau nieko visai...

Zita Jokubauskienė

Šiauliai

MOTULEI

Įžiebki tikėjimo ugnį
Ir šilumą savo paskleisk,
Neleiski nugrimzti bedugnėn,
Pakviesk su Gyvenimu eit!

Tegul Tau pasaulis kartoja:
„Geriausia pasauly esi“,
Nustoki prie lango rymoju,
Atverki, kas tavo širdy.

Tegul Tau suokia lakštutės
Ir šypsosi viskas aplink,
Nuskinsiu ryškiausią žvaigždutę
Galvelei baltai padabint...

Vitalija Jurgėlienė

Šiauliai

***

Diena, apsvaiginus mane
Ir įsukus į valandų tėkmę,
Duoda džiaugsmą pajusti joje
Ir atrasti kūrybinį žaismą,
Džiaugias siela ir džiaugias širdis,
Kad toj laiko tėkmėj
Nepaklysta dar vis.

Aldona Lipeikaitė

Ukmergė

RUDUO

Kodėl taip juoda sieloj
Nuo pageltusių klevų?
Gaila džiaugsmo, gaila laimės
Ir praūžusių dienų...

Tu gi skausmo nekentėki,
Mano kleve nuostabus!
Gal galiu tavim grožėtis?
Koks puikus rudens dangus!

Bučiuoju, lape, tavo skruostą,
Paimki bučinių tu daug.
Juk nebeliko ką bučiuoti,
O, mano mylimas dangau..

NAKTUŽĖLĖ

O, naktužėle, užbūrei tu sielą,
Vis dar laikai mane savo glėby.
Kaip aš norėčiau pasprukti pas mielą,
Brangi naktužėle, ar skausmą girdi?

Raganos šoka naktinį tango,
Vėjas gal kalba su miela pačia.
Leiskite, bėgu pas savąjį brangų
Nors patyliukais, nors tik slapčia.

Tik vieną žodį aš jam kartočiau,
Naktis neišduotų, ji nebyli.
Arčiau priėjus gal pamyluočiau,
Abu pabūtume nakties glėby.

O, naktužėl, tu nesuvoki!
Vienas jo žvilgsnis sielai brangus.
Raganos visos su juo rengias tuoktis,
Vestuvių puotai ruošias dangus.

Naktie ledine, aš tau kartoju,
Burtai, kerai, sudužo svaja,
Tik mano siela tyliai alsuoja,
Mielas negirdi, širdelė viena.

Vida Lisiukienė

Raseiniai

***

O, jeigu aš būčiau plaštakė,
Skrajočiau virš sodų baltų.
Mielasis, ar ji tau pasakė,
Kad mano širdy tiktai tu?

Tu mano širdy, mylimasis.
Ir sodai apsvaigs nuo žiedų.
Pavasaris žalias stebėsis
Iš mano kvailų pažadų.

Jei žodžiai prasti ir netikę,
Atleiski, atleisk, jei gali.
Plaštake, plaštake, šokike,
Kodėl nuskridai taip toli?

Toli nuskridai, plaštakėle,
Nukrito svajonių žiedai.
Iš sapno svaigaus atsikėlus
Man liko tušti pažadai...

KAM PASAKYT „ESU“

Beliko man tiktai vienatvė –
Geriausia draugė iš visų.
Atsibundu viena aš naktį –
Ir nebėra kam pasakyt „esu“.

Esu, esu šiame pasauly,
Ar noriu, ar nenoriu aš.
Jau rytmetys, vėl šviečia saulė.
Likimas kur mane nuneš?

Vienatve, tu tokia skausminga –
Geriausia draugė iš visų.
Vėl vasara – atrodo, sninga.
Ir nebėra kam pasakyt „esu“.

Nijolė Lukoškinienė

Ukmergė

***

O, mano saulėtas uoste,
Pasakyk, kur tu esi.
Vėl mano širdį paglosto
Prisiminimai seni.

Saule nušvitus padangė,
Jūra vilnija rugiai,
Siauras takelis per pievas
Driekiasi tolin ilgai.

Būdavo džiaugsmo minutės
Brendant Šešupės brasta,
Miško paukšteliai čiulbėjo
Savo svajingas dainas.

Tolin nuslinko vaikystė,
Kur tėviškėlė miela,
Kas sugrąžintų jaunystę?
Kelio atgal nebėra.

***

Štai vėl ruduo, už lango vėjas kaukia,
O kambary taip gera ir ramu,
Tačiau mana širdis nerimsta, laukia
Ir darosi kažko ilgu...

O buvo laikas, kai žydėjo sodai
Ir žemė puošėsi baltu šydu,
Ir viskas man kaip pasaka atrodė,
Tu su manim buvai kartu.

Atrodė, mūsų nieks išskirt negali
Ir ateitis mums buvo nebaisi,
Čiulbėjo medžiuose paukšteliai,
Kai braidėm mes po ežerą basi.

Nejaugi meilė taip staiga nuvysta
Kaip nuostabūs pavasario žiedai,
Ir viltys kaip miražas koks išnyksta –
Ravelio „Bolero“ skambės man amžinai...

Darius Matusevičius

Panevėžys

***

Žmogus gimė, jį vardu pavadino.
Žmogus gyveno, jo vardas kitiems žmonėms švietė.
Žmogus mirė, jo vardas ant paminklo liko.
Žmogus prisikėlė, jo vardas į Dievo knygą įrašytas buvo.
Taip buvo, yra, tikiu, kad taip ir bus.

***

Maža maža pelytė,
Siauras siauras upelis,
Išdžiūvusi išdžiūvusi dykuma,
Trumpas trumpas gyvenimas.

Didžiulis didžiulis dramblys,
Platus platus vandenynas,
Vešli vešli augalija,
Daug daug gyvybės.

Kristina Miščenko

Panevėžys

SIEKIAI

Likimo smūgiai žeidžia mano sielą,
Trankausi aš tarsi į sieną.
Esu vis bloškama žemyn
Ir vis grimztu kaskart gilyn.

Raudona rožė jau nuvyto.
Sunku kaskart sulaukti ryto.
Esu aš gniuždoma lemties,
Nebežinau artėjančios savosios ateities.

Aš pasimetus ir kenčiu labai,
Likimo smūgiai kerta lyg kardai.
Baltieji angelai man rodo saulę,
Tačiau dar nežinau, ar rasiu meilę.

Esu gyvenime aš tarsi Don Kichotas,
Kuris vis būna nuginkluotas.
Aš pagalvojau apie savo šalį
Ir vis einu į nepasiekiamą pasaulį.

Izolina Irena Nenaškina

Viešniai, Mažeikių rajonas

***

Išeinu į naktį – į jausmų pasaulį,
Nors ant stalo žvakė lyg mažytė saulė.
Ji manęs nešildo, tik apšviečia stalą,
O už lango vėjas tarsi kalvis kala.

Kals jis kryžių-saulę – vėjo bus apgaulė...
Degs ant stalo žvakė lyg mažytė saulė.
Kryžiaus nenumesiu, tik nakty paskėsiu –
Ant pečių su kryžium savo kelią tęsiu.

Sukasi verpetas lyg užburtas ratas.
Kur tas mano kelias? Kur tas mano takas?!
Išėjau į naktį, į jausmų pasaulį...
Sudegė jau žvakė – liko tik apgaulė.

***

Jei nori – ateik,
Jei nori – išei...
Tiktai aš prašau: man verkti neleisk.
Tegul lis lietus ar niauksis dangus,
O lapai, jei kris, jie plauks, bet neskris.

Na ir kas, jei ruduo nudažė lapus
Ir lyja lietus, apsiniaukęs dangus...
Bet mes vis kartu
Kaip lapai – tik du,
Lietaus nuplauti, visų užmiršti...

Ruduo nusijuoks, tikėk – lapai šoks,
Jei nori – ateik,
Jei nori – išei...
Tavęs aš prašau: jei gali – man atleisk...

Rasa Palepšienė

Panevėžys

***

Aš – kliuvinys,
Aš tik rasos lašelis menkas,
Kuris pakilus saulei išgaruos,
Ir po kaitros pailsęs ir išsekęs
Nuguls rūku savosios tėviškės laukuos.
Aš ne rasytė,
Aš – rasa, sužibus tėviškės laukuos,
Aš jau subrendus, o kartu tokia maža
Tarp vakaro šešėlių snaudžiančiuos miškuos.

***

Brėško spindintis tėviškės rytas,
Skleidės medžių žali pumpurai,
Tik kodėl, tik kodėl – pasakyki –
Išėjai išėjai išėjai...

O gyvenimas juokės, kvatojo,
Ir sunku būna kartais, deja...
Bet kodėl, neparašius nė žodžio,
Išbridai ta rasota veja?..

Gal manei, tu išeisi – užmiršim,
Išnyksi taip, lyg čia nebuvai.
O, brangioji, brangioji sesute,
Širdyje tu vis vien palikai...

Kai ant baltojo tavo karstelio
Krito smėlio sunkūs grumstai,
Nors norėjai išnykti kaip dūmas,
Amžinai širdyse palikai...

KITOKS ŽAIDIMAS

Vėl sėdžiu aš prie balto lapo,
Bandau rašyt kažką – aiškių minčių nėra.
Nors nerimo ir nejaučiu nė kvapo,
Tačiau išoriškai atrodau kaip uola.

Sakiau anksčiau, kad nerašysiu,
Šiems žodžiams ištikimybės nebėra.
Ir vėl dėlioju juos prisiminimui,
Vėl varstau vėrinį – tai pažanga.

Einu pirmyn, gilyn į pažinimą,
Nebūsiu tobulas – vilčių nėra,
Bet sau padaręs atradimą
Vėl gyvenu nauja diena.

Savaip aš suprantu pasaulį.
Mana kančia ir džiaugsmas – ne tas pats.
Tik tas nevertas atgimimo,
Kuris nemoka pralaimėt.

Jau nebe gėda man, savęs negaila,
Nei praradimų, dūžtančių vilčių,
Jei jau pasiūlytas kitoks žaidimas,
Gal tai visai ir ne klaida?

***

Pavargau! Sako mano esybė.
Pavargau nuo savo klaidų.
Pavargau! Sako mano kvailybė.
Pavargau! Na, sustok pagaliau!

Kiekgi galima klysti?
Kiekgi galim kankinti
Tiek save, tiek kitus,
Kurie būna šalia.

Duoki, Dieve, man proto,
Išminties ir ramybės!
Nebenoriu aš būt
Žaisliuku pas tave...

***

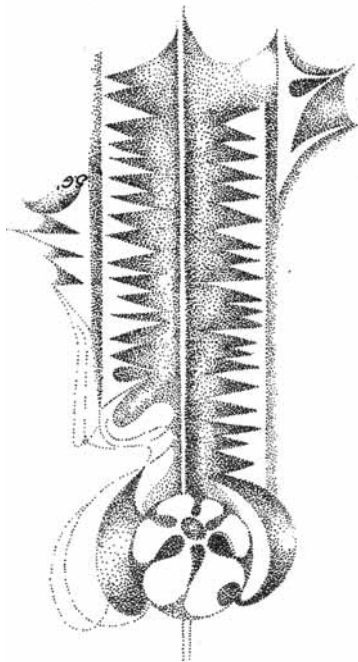
Aš vienišas medis,
Nesuprastas niekieno,
Vienatvė pabaisa
Sekioja mane.
Padėki, o Dieve,
Surasti man draugą,
Padėki, mielas,
Išlikti gyvai!
Aš noriu gyventi,
O tik egzistuoju,
Gyvenimas eina
Pro šalį tiktai.
Padėki, o Dieve,
Surast savo saulę
Šioje begalinėj
Žmonių (žvaigždžių) minioje.

PAPARTIS ŽYDI VIENAĖKART...

Papartis vienąkart teįydi...
Tik trumpą mirksnį Joninių nakties.
Laimingas, kas tą žiedą spēja nusiskinti,
Priglaust jį stipriai prie karštos širdies.

Tas nepabūgsta raganų dūkimo,
Žalčių šnypstimo ir vilkų kauksmų.
Tas eis per žemę išdidžiai ir tiesiai,
Supras, ką žvaigždės kuįda naktimis.

Žmogaus mintis iš žiedo išskaitys
Ir suįžinos, ką reiškia žodis LAIMĖ.
Papartis metuos vienąkart teįydi
Ir žydi jis tik vidury nakties!

***

Lyg švytinčios žvaigždės moterys
Nuplaukia užmarštin.
Aš lyg elektromonteris
Žaidįiu su kibirkštim.

O žodžiai lyg nudeginti,
Nepastovios srovės.
Sudie, jaunyste kleganti,
Nesigailiu tavęs.

***

Lyg sparnuotos mintys supasi gandrai,
Stebisi palinkę tylūs ajerai:
„Ko jie čia atskrido rudenio metu,
Ko jie nekalena, neklega kartu?“

Darbščios meistro rankos
Kūrė paukščius tuos,
Jo gandrai nebijo
Nė žiemos šaltos.

LIKIMAS

O likimas seniai suvyniotas,
Medis vienišas auga viksva,
Skausmo ašara tyliai nurieda,
Netektis vėl prabyla skara.

O glėbys nežinios išsižiojęs,
O svajonių tas laikas trapus,
Žalias skrydis virš šilo pakibęs,
Viltys dega lyg plynė basa.

O likimas vis bilda lyg ratas,
Žalias skrydis įgavęs sparnus,
Lyg užburtas tas ratas likimo,
Viltys dega laukimo skara.

Atminimai virš skausmo vis auga,
Liūdesys vėl parimęs malda,
O rytojus toks drėgnas laukimais,
Lyg pavargusios giesmės laike.

LAIKAS ŠALA

Laikas šala į atmintį trumpą,
Laiko ašaros – sielos ledai,
Mintys lekia lyg paukščiai į tolį,
Dangaus lieptas lyg laikas šalia.

Tas laiko žydėjimas margas
Ir kelias, nulytas lietaus,
Rūko aibės šešėliais nubrido,
Lyg lašnoja laukimo lašais...

DEJA...

Rašau aš eiles
Apie žemę ir dangų,
Apie žmones, medžius ir paukščius,
Apie metų laikus,
Apie meilę,
Laukimą,
Likimą,
Apie laiką,
Gyvenimą mūsų,
Apie viską kartu.
Kad širdis ne ledinė,
Bet ledas,
Kad mintis suminta lyg plyta,
Kad likimo takai sidabriniai,
Kad dalia tau Dievo skirta.

MAMUTEI

Kai širdį slegia sunki našta,
O praeitin jau kelio nebėra...
Aš visuomet žinau, kad Ji šalia –
Brangioji Motina mana.

Nors aš toli – skausme ar liūdesy,
Žinau, kad Tu esi manoj širdy.
Nors ir tamsiausia bus naktis, šalta –
Nušvies man kelią mylinti Mama.

Žinau – paguos nelaimėj ar varguos,
Lydės į kelią, lauks languos...
Ji kantriai kurstys židinį namų –
Sugrįžt čia gera, miela, malonu.

Ant Tavo rankų supomės maži...
Prabėgo metai, rodos, tik keli...
Dabina plaukus žilstanti gija...
Brangioji Mama, myliu aš.

LAIMĖS PUMPURĖLIS

Ir vėl jausmai sušildo man krūtinę,
Širdis kas rytą ima plakt karščiau.
Sudužo viltys, meilė susipynė
Ir vėl suvirpa kaip kadais anksčiau.

Tu man brangiausias laimės žiburėlis,
Gležniausias žiedas virpančios gėlės.
Lyg užsimezgęs naujas pumpurėlis,
Kuris daug gėrio dar suteikt galės.

KALIAUSĖ

Kai pamačiau aš meilę trisdešimtą,
Jos šviesius plaukus ir veidelį rimtą,
Maniau, kad tai bus meilė paskutinė,
Ir net širdis sustojo plakt krūtinėj.

Tave iš karto aš įsimylėjau –
Eiles gražiausias tiktai Tau sudėjau.
Žodžius meiliausius tiktai Tau kartoju,
Kad Tu dirbtinė – to aš nežinojau.

Ir visą valandą aš į Tave žiūrėjau,
Nors Tu tylėjai – vienas aš kalbėjau.
Kai atidžiau įsižiūrėjau –
Šiaudų kaliausė aš ten pastebėjau...

O meile aš aklai tikėjau,
Žodžius meiliausius jai kalbėjau.
Turbūt kaliausė nieko negirdėjo,
Nors atidžiai ji į mane žiūrėjo...

Pamiršt teks meilę trisdešimtą,
Jos šviesius plaukus ir veidelį rimtą.
Nebus ji meilė paskutinė,
Turbūt supras kaliausė ta šiaudinė...

Romualdas Aloyzas Samuolis

Elektrėnai

TĖVELIUI

Tu išėjai, kai gegužė alyvom kvepėjo,
Žydėjo pušys prie namų gimtų.
Nors kūnas silpnas skausmuose kentėjo,
Su Viešpačiu dar spėjai susitaikyt tu.

Per mirties slenkstį keliavai ne vienas,
Ganytojas lydėjo į Dievo namus,
Kur tobulas, laimingas bus kiekvienas,
Kur ašarų, skausmų ir nuodėmės nebus.

Atleisk, gal nemokėjau aš mylėti,
Pakalbinti tavęs, kai būdavo sunku.
Visi mes nuodėmės juk esam palytėti,
Tačiau džiaugiuos – į širdį Kristų priėmei laiku.

Brangus tėveli, mes dar susitiksime,
Kai Dievas Tėvas į namus pakvies
Ir namuose dangaus mes pasiliksim,
Kur Dievo meilė vietoj saulės švies.

TARNAUTI TROKŠTU KRISTUI

Tavas akis turėt aš trokštu, Kristau,
Regėt pasaulį akimis dangaus,
Matyt, kuriems pagalbos šiandien reikia
Ir pastebėti sielvartą žmogaus.

Ausim tavom klausyt norėčiau, Kristau,
Pajusti skausmą balso virpesy,
Išgirsti prašančio pagalbos šauksmą
Ir raudą išklausyt vienatvės liūdesy.

Padėk man būti rankom tavo, Kristau,
Kuriom suklupusį iš nevilties pakelt gali,
Ištiest bealkstantiems duonelės riekę,
Nušluostyt ašaras įskaudintos širdies.

Ir kojos tetarnauja siekiam Kristaus,
Kad jos atrastų trokštamas tiesas,
Kai pasiklydęs šio pasaulio labirintuos
Vis lauki ir ilgiesi dangiškos šviesos.

Turėt norėčiau širdį tavo, Kristau,
Išmokyk semtis meilės iš tavęs,
Atleisk ir nuoskaudas pamiršt padėki,
Gyventi dėl kitų ir negailėt savęs.

MIRAŽAS

Jaučiu švelnią šilumą rankų tavų,
Kutenimą garbanų tavo,
O kiek sunkių vargo naktų nebylių
Suklupo ant laimės mūs tako.

Menu lyg šiandien tave sutikau.
Kas uždegė ugnį krūtinėj?
Kas tikėjo, kad dainos, kurias dainavau,
Nenutils dar ilgai mūs gimtinėj.

Tu sakei man, kad vieną mane tiktai myli
Ir laimę lyg perlą žadėjai.
Sakyk, ko šiandien tu liūdna ir tyli –
Širdies neužšaldys tie vėjai.

Apsvaigom abudu laimingam sapne,
Kai vakaro žarą lydėjom,
Į naują gyvenimą mudu slapčia
Nemiršančią auką padėjom.

Kęstutis Sireika

Molėtai

***

Ir gerai – tavo meilė prabėgo pro šalį,
Nors, menu, bučiavau aš tave,
Bet širdies tu apgauti nespėjai,
Palikai atvira kaip ir aš.

Liko žiedas smaragdo išdžiūvęs,
Išsiskyrėm tarytum ne mes,
Bučiavai mano lūpas sukepusias,
Tartum žiedlapius plaukus braukei.

***

Aš išėjau į ten, iš kur
Negrįžtama,
Su žvakių dvelksmo
Vėjeliu,
Aš išėjau gegužiui
Žydint
Į tolį mėlynų dausų.

Aš išėjau negrįžtamai,
Kur kaukia medžiai – milžinai,
Be jų tavęs aš nepažinčiau,
Žibuokle, mėlyno dangaus.

***

Prabėgo meilė kaip svajonė,
Pabiro ašarom rasa,
Balti žiedai skruostus nuplovė,
O tu likai svajone tolima.

Širdis suvirpo nuo laukimo,
O kur, o kurgi tu esi?
Pražydo obelys ir slyvos,
O tu kažkur toli.

Iš meilės žiedlapiai virpėjo,
Krūtinė puošėsi žiedais,
Svajonės žiedlapius pasėjo,
O tu kažkur dingai dingai...

***

Naktinis, naktinis
Aš paukštis esu,
Tik naktį sapnus
Spalvotus regiu.

Kad ir nemiegu,
Aš naktį regiu.
Naktis mane saugo,
O dieną tamsu.

Sapnuoju aš šviesą
Net jei ir sunku.
Naktinis, naktinis
Aš paukštis esu.

DRAUGAMS

Turiu aš daug gerų draugų,
Jūs galit drąsiai pavydėt man jų.
Su jais man gera ir smagu,
Aš gyvenu! Aš gyvenu! Aš gyvenu!
Aš šuoliais bėgu nuo blogų minčių,
Man taip patinka pagyvent be jų!
Jos vejasi, bet aš vis tiek sprunku,
Aš gyvenu! Aš gyvenu! Aš gyvenu!
Tiek daug dabar galvoj minčių,
Be jų gyventi jau nebegaliu.
Nebebijau jau nemigo naktų,
Aš gyvenu! Aš gyvenu! Aš gyvenu!

NET JEIGU KRISČIAU...

Jūs nekarpykit man sparnų,
Aukštai aš kilti ketinu.
Žinau, nelengva bus,
Bus net labai sunku.

Bet ten gyvena angelai,
Kokie nuostabūs jų sparnai...
Žinau, nelengva bus,
Tačiau iliuzija – svarbu!

Ten fėjos sukasi ratu,
Su jom padūkti taip smagu!
Žinau, nelengva bus,
Todėl tariu: „Saldžių sapnų...“

Jūs nekarpykit man svajų
Net jeigu krisčiau iš dausų...
Šis skrydis būtų nuostabus,
Ir man seniai nebebaugu...

„LIETUS“

Jūs nesijuokit iš manęs!
Juk verkia ir dangus,
Kada Perkūnas jam
Sužadina jausmus.

Palaisto žolę ir laukus
Ir vėl išaušta mėlynas dangus.

Ne ašaros tai, o lietus
Pažadina gilius jausmus.

Jūs nesijuokit iš manęs!
Aš tik žmogus,
Kuriam patinka
Radijo stotis „Lietus“.

Janina Stanaitienė

Šiauliai

BRANGUS MIESTAS

Pabudau aš anksti,
Saulė šviečia skaisti,
Spinduliai gimtą žemę bučiuoja.
Rodos, eitum toli,
Atsidžiaugt negali,
Prie namų ir Talkša dar banguoja...

Mano mieste brangus,
Kito tokio nerasčiau pasauly,
Tad klestėkit, Šiauliai,
Mes gyvensim gerai,
Nepritrūks niekam duonos nei saulės.

Vilma Steponaitė

Kėdainių raj.

Aš čia - esu,
Bet manęs niekas nepastebi.
Aš čia – girdžiu,
Bet manęs niekas negirdi.
Aš čia – matau,
Bet manęs niekas nemato.
Aš čia – jaučiu,
Bet manęs niekas nejaučia.
Aš čia – myliu,
Bet manęs niekas nemyli.
Aš čia – mirštu,
Bet manęs niekas negaili.

Aš jau ten – guliu,
Bet mane prisimena.
Aš jau ten – negirdžiu,
Bet mane nori išgirsti.
Aš jau ten – nematau,
Bet mane nori pamatyti.
Aš jau ten – nejaučiu,
Bet mane nori pajauti.
Aš jau ten – nemyliu,
Bet mane nori mylėti.
Aš jau ten – amžinai, amžinai, amžinai...

MANO SAULĖ

Tu – mano saulė,
Tu – mano šviesa,
Tu – mano meilė,
Meilė amžina.

Tu – mano džiaugsmas,
Tu – mano aistra,
Tu – mano skausmas,
Tu – mano bėda.

Tu – mano mėlynas dangus,
Tu – mano žydintis sodas,
Tu – mano gyvenimo tikslas,
Tu man esi viskas.

NEIŠEIK

Neišeik, dar pabūkim kartu,
Skęsta svajos tavuosiuos plaukuos,
Artuma, bučinyš toks saldus kaip medus,
Ilgesingas akių spindesys.

Krenta ryto rasa nuo blakstienų tavų,
Toliuos rausta dangus.
Gera būti šalia mylimos,
Jausti šilumą sielos gelmių.

Neišeik, dar pabūkim kartu,
Aš ne viską juk tau pasakiau.
Kris gėlė parugiuos, suoks lakštutė,
Dar pabūkim, pabūkim kartu...

ŽODŽIŲ PYNĖ

Ateik, kai neberasi žodžių,
Kai trūks ramybės, artumo ir tiesos,
Uždegsim rausvą žvakę tyliai
Apakinti širdžių liepsnos.

Ateik, kai neberasi išeities,
Išsivaduoš iš aklo skausmo,
Sulaužę priesaką vilties,
Kartu klausysim meilės balso.

Ateik, Tau žiburį užkursiu,
Sudėsiu žodžių margą pynę
Ir šviesią ateitį sukursiu,
Ateik, išsaugosiu Tau meilę..

DOVANOTA VASARA

Vėl nežinia kokiais keliais
Atėjo žemėn vasara!
Gamta pasipuošė žiedais
Ir viskas virto Pasaka!

Ta Pasaka džiaugiuosi aš,
Bet man sunku tikėti...
Paims kažkas, sustums, išneš
Tą Pasaką lyg skėtį...

O laikas eina lyg sapne!
Jau obelys pražydo,
Pasipuošė žalia suknia
Liepaitė iš pat ryto.

Smagu, kai vėjas lyg šilku
Gaivia drėgme alsuoja,
Gražu: gėlytės prie langų
Šį rytą aprasojo...

Praeina perkūnijos, žaibai,
Ir vėl gamta atgyja!
Jei aš ko noriu – ir labai!
Taip bus, net jeigu lyja.

Ir vėl pievelėj čirkš žiogai,
Rugpjūtis dar žaliuoja!
Ir bus dar vasara ilgai...
Nejaugi aš sapnuoju?

...Ir kai žemelė apsidengs
Rūku, tamsa ir vėjais,
Kažkas šnibždės man iš rudens:
„Gerai, kad vasara tu patikėjai...“

Jurga Venckutė

Kaunas

Liga... Kas tai?
Bausmė?!... O gal išbandymas sunkus,
Mes turim su liga išmoks gyventi?!
Atrasti džiaugsmą vieversio giesmėj,
Čiurlenime upelio,
Saulutės spinduliuos...
Išmoks atmerkt akis iš ryto
Ir netgi jei labai skaudėtų...
Nusišypsot!!!
Kai tu šypsais –
Pasaulis šypsos tau!
Kai duodi –
Gauni šimteriopai!
O kai nepakeli sunkios naštos –
Turi tikėt, kad viskas bus gerai!!!
Viltis juk miršta paskutinė!!!

Audrius Vizgirda-Kukutis

Kaišiadorys

***

Negyvą laikrodį
Kišenėje nešiojuos
Ir nežinau,
Kada užmiršo laikas
Gyventi jo viduj.
Ar miega jis,
Ar tingi
Sukti rodykles?
Gal užgavau jį,
Gal aplenkiau
Sava širdim,
Kai gūdžią naktį
Aš šnekėjau
Apie Meilę
Su Mirtim...
Tai gal tada
Sustojo Laikas
Maldas kartodamas,
Bet neskubėdamas pirmyn...

***

Širdis šiandieną
Daužosi
Lyg varpas be šerdies
Ir šaukiasi
Pavasario lietaus,
Žiedų
Ir paukščių!
Dangus praplyšęs
Žydra skiaute moja
Upėms,
Jau vėl įveikusioms
Ledų šarvus,
Ir debesims,
Kurie taip trokšta
Išsiverkti žemei!

MAMYTEI

Tu švelni kaip vasaros ryto gėlė su rasa,
Tu darbšti kaip bitutė,
Nešanti saldų medutį į avilį.

Tavo karšta širdis kaip vidurdienio
Karšta vasaros saulutė.
Tavo akys tarsi žydras dangus ar mėlynės miške.

O viskas kartu tu, Mamyte,
Vienintelė, nepakartojama
Ir nepakeičiama.

TURINYS**ALBINA AMBRULAITIENĖ**

Našlaičiai	5
Myliu Tave, gyvenime	6

EGIDIJUS AŠMONTAS

Gyvenimas tamsus	7
Netikra gėlė	7
Neviltis	8
Sapnas	8

VIRGINIJA BUČIENĖ

Kūriau tave	9
-------------------	---

ALDONA JANINA BURAGAITĖ

(Laukuos ražienos lyg auksinis vingis	10
(Matau, regiu tą kelio vingį)	10
(Pasidžiaukime rudenio rytu)	11

SKIRMA DAMBRAUSKIENĖ

Paprastas laiškas	12
Spurga	13

REGINA DOLUCHONOVAITĖ

Baltijos dukra	14
----------------------	----

AUDRONĖ EIZGIRDIENĖ

Klaida	15
Mergaitei	16
Kodėl	16

FENIKSA

Paskutinis pinigėlis	17
Ateiki	17

RIMA GIRDŽIUŠAITĖ

(Aš užmigsiu lygiai vidurnaktį)	18
(Krenta didelės beviltiškos ašaros)	18

LIUTAURAS GREIČIUS

(Iš nežinios plaukiant)	19
(Leidžias rukai)	19

PRANCIŠKA GRIGELIONYTĖ

Motinai	20
Kalėdų naktis	20
Užgavėnės	21
Prisimink mane	23

ALINA GRIGELIONYTĖ

(Vejuosi metus)	24
(Ačiū, jūra, kad pasitikai mus)	24

PETRAS IMBRASAS	
Pabudimas	25
(Negyvenk lyg elgeta palėpėj)	25
RAMUTĖ JANAVIČIENĖ	
Gyvenimo iliuzija	26
Kodėl aš negaliu	26
Vienatvė	27
VITALIJA JANUŠKEVIČIENĖ	
Kodėl verkei?	28
Draugui	29
LIUDA JEVTUŠENKIENĖ	
(Kada vienas lieki)	31
ZITA JOKUBAUSKIENĖ	
Motulei	31
VITALIJA JURGĖLIENĖ	
(Diena, apsvaiginus mane...)	32
ALDONA LIPEIKAITĖ	
Ruduo	32
Naktužėlė	33
VIDA LISIUKIENĖ	
(O jeigu aš būčiau plaštakė)	34
Kam pasakyt „esu“	34
NIJOLĖ LUKOŠKINIENĖ	
(O mano saulėtas uoste)	35
(Štai vėl ruduo)	35
DARIUS MATUSEVIČIUS	
(Žmogus gimė, jį vardu pavadino)	36
(Maža maža pelytė)	36
KRISTINA MIŠČENKO	
Siekiai	37
IZOLINA IRENA NENAŠKINA	
(Išeinu į naktį – į jausmų pasaulį)	38
(Jei nori – ateik)	38
RASA PALEPŠIENĖ	
(Aš – kliuvinys)	39
(Brėško spindintis tėviškės rytas)	39
DARIUS PAUŠA	
Kitoks žaidimas	40
GITANA PETRUKONIENĖ	
(Pavargau! Sako mano esybė)	41
Aš vienišas medis	41

VALENTINA PUCHLOVA	
Papartis žydi vienažart	42
BORISAS PUZINAS	
(Lyg švytinčios žvaigždės moterys)	43
(Lyg sparnuotos mintys supasi gandrai)	43
IRENA RAKAUSKAITĖ	
Likimas	44
Laikas šala	45
Deja	45
EGIDIJUS SALDYS	
Mamutei	46
Laimės pumpurėlis	46
Kaliausė	47
ROMUALDAS ALOYZAS SAMUOLIS	
Tėveliui	48
Tarnauti trokštu Kristui	48
Miražas	49
KĘSTUTIS SIREIKA	
(Ir gerai – tavo meilė prabėgo pro šalį)	50
(Aš išėjau į ten, iš kur negrįžtama)	50
Prabėgo meilė kaip svajonė	51
VALDAS SKORKA	
(Naktinis, naktinis aš paukštis esu)	52
Draugams	52
Net jeigu krisčiau	53
„Lietus“	53
JANINA STANAITYENĖ	
Brangus miestas	54
VILMA STEPONAITĖ	
(Aš čia – esu)	54
Mano saulė	55
ALGIMANTAS STRAKŠYS	
Neišeik	56
Žodžių pynė	56
VILMA VARONECKAITĖ	
Dovanota vasara	57
JURGA VENCKUTĖ	
(Liga... Kas tai?)	58
AUDRIUS VIZGIRDA-KUKUTIS	
(Negyvą laikrodį kišenėje nešiojuos)	59
(Širdis šiandieną daužosi)	59
IRMA ŽEKONYTĖ	
Mamytei	60

Amžinos žvaigždės paslaptis: eilėraščiai / Birutė Kucinienė. Šiauliai:
AB spaustuvė „Titnagas“, 2008. - 64 p.: iliustr.

ISSN 1822-198X

Amžina žvaigždės paslaptis

Lietuvos sutrikusios psichikos žmonių
globos bendrijos narių
poezijos almanachas (2)

Sudarė ir redagavo **Birutė Kucinienė**
Maketavo **Linas Janonis**
Iliustravo **Svajūnė Gritkuvienė**

2007-12-15. 4 sp. I. Tiražas 600 egz. Užsakymo Nr. 6725.
Parengė spaudai ir spausdino AB spaustuvė „Titnagas“,
Vasario 16-osios g. 52, Šiauliai.